

vésti nelze. Tyto závěry nacházejí, pokud jsou založeny na skutečnostech, dostatečnou oporu jednak v rozsudkovém zjištění, podle něhož stěžovatel vyzval B-u, by mu plechové žlaby donesl právě z vinařské školky v P., odkud pak žlaby skutečně byly odcizeny, jednak ve zjištění, že školka v rozhodné době, v noci byla opravdu uzamčena, jinak vyhovují závěry ty pravidlům logického myšlení a volného hodnocení výsledků řízení, vyhrazeného soudu předpisem druhého odstavce Šu 258 tr. ř. Výsledky těchto úvah a jimi získané soudcovské přesvědčení napadá tudíž zmateční stížnost jen způsobem podle zákona nepřípustným a neprovádí výtky čís. 5 Šu 281 tr. ř., namítajíc, že pro přesvědčení soudu, podle něhož stěžovatel musil vědět, že se vinařská školka na noc zamyká, nemá rozsudek opory ve zjištěných skutkových okolnostech. V tomto směru není tudíž zmateční stížnost odůvodněna a bylo ji proto, pokud směřuje proti výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu krádeže, kvalifikované podle Šu 174 II c) tr. zák., zavrhnouti.

Jinak jest tomu, pokud zmateční stížnost vytýká, že rozsudek neprávem ukládá stěžovateli zodpovědnost i za další kvalifikaci podle Šu 174 II a) tr. zák., a to proto, že podle zjištění rozsudku stěžovatel vyzval pouze jednoho ze dvou spolupachatelů, totiž Jana B-u, by mu donesl plechové žlaby z vinařské školky v P., takže dle názoru stěžovatelova nemůže býti trestán za navedení dvou spolupachatelů, o jejichž součinnosti neměl prý tušení. Rozsudek zjišťuje, že stěžovatel vyzval Jana B-u, by mu donesl plechové žlaby z vinařské školky v P. a že mu proto půjčil nebo dal 10 Kč, by tu »rýnu« vzal, a že mu po donesení »rýny« doplatil ještě 30 Kč. Názor, že stěžovatel Antonín D-ý odpovídá i za to, že si B. přibral jako spolupachatele Jana D-a, odůvodňuje nalézací soud tím, že D-ý úmyslně vyzval B-u k určité krádeži, třeba že neznal podrobností jejího provedení; jde tu podle názoru nalézacího soudu o tak zvaný neurčitý zlý úmysl. Tomu však by tak bylo jenom tehda, kdyby stěžovatel při návodu Jana B-e byl počítal s jistotou neb alespoň s pravděpodobností, že B. krádež neprovede sám, a že by spolupůsobení druhého pachatele při krádeži byl pojmul do svého zlého úmyslu. Tato okolnost není však zjištěna, takže není dán bezpečný základ pro posouzení, zda lze činiti stěžovatele zodpovědným za návod ke krádeži kvalifikované podle Šu 174 II a) tr. zák. Bylo proto zmateční stížnosti v tomto směru vyhověti a napadený rozsudek v dotyčném výroku jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích souvislých jako zmatečný zrušiti. Ježto doplnění skutkové podstaty ve směru shora vytčeném jest možno jenom po novém hlavním přelíčení, bylo podle Šu 288 odst. druhý čís. 3 tr. ř. dále uznáno, jak se stalo.

Čís. 2329.

Zmatek čís. 10 Šu 281 tr. ř. předpokládá odsuzující rozsudek.

K výtkám s hlediska Šu 281 čís. 5 tr. ř. při zrušovacím líčení nelze přihlížeti, nejsou-li obsaženy v písemném provedení zmateční stížnosti.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

Spor o trvání (zánik) práva, rozprodávati výrobky oprávněně ozna-

čené chráněnou známkou, není povahy známkové (§ 23 zákona), nýbrž obecnoprávní.

(Rozh. ze dne 26. března 1926, Zm I 656/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. července 1925, jímž byl obžalovaný sprostěn podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. ze soukromé obžaloby pro přečin podle Šu 23 zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle čís. 4, 5, 9 a), 10 Šu 281 tr. ř.; důvodů čís. 4 a 10 však neprovádí. Dovolávání se důvodu čís. 10 jest ostatně v souzeném případě pochybeno již proto, že jde o rozsudek, jímž byl obžalovaný úplně sprostěn z obžaloby, kdežto tento zmatek, spočívající v tom, že skutek, který jest základem rozhodnutí soudu, byl nesprávným výkladem zákona podřaděn pod předpis trestního zákona, který se k němu nevztahuje, předpokládá podle této své povahy odsuzující rozsudek. Vývody písemné stížnosti neobsahují také ničeho, v čem by bylo lze spatřovati doličování některé z vad Šu 281 č. 5 tr. ř. Výtky, jež zástupce zmateční stížnosti s hlediska tohoto formálního důvodu zmatečnosti uplatňoval při veřejném rodu, byly opožděny a nemohly dojiti povšimnutí, poněvadž nebyly obsaženy ve zmateční stížnosti písemně včas provedené (§ 285 odst. první tr. ř., § 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878).

Výtka, že sprostující výrok nalézacího soudu spočívá na mylném použití zákona (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.), není odůvodněna. Obžaloba zněla na přečin podle Šu 23 zákona o ochraně známek. Skutková podstata tohoto přečinu předpokládá zboží, bezprávně označené chráněnou cizí známkou. Nalézací soud však zjistil, že zboží, jež obžalovaný prodával, označil chráněnou známkou soukromého obžalobce Josef Š., jemuž obžalobce svěřil výrobu, a že zboží, opatřené takto zcela bezvadně chráněnou známkou obžalobcovou, bylo obžalovanému k dalšímu zcizení prodáno a dodáno za souhlasu a spolupůsobení soukromého obžalobce. Pokud zmateční stížnost ve svých vývodech nevychází z tohoto rozsudkového zjištění, opouští základnu pro zrušovací soud výhradně závaznou, totiž skutková zjištění nalézacího soudu, a neprovádí dovolávaného hmotněprávního důvodu po zákonu, nýbrž brojí jen nepřipustně proti výsledku volného přesvědčení, k němuž nalézací soud dospěl v mezích Šu 258 tr. ř. způsobem formálně bezvadným. Za tohoto zjištěného stavu věci nemůže býti řeči o zboží bezprávně označeném chráněnou známkou soukromého obžalobce a tudíž o skutkové podstatě přečinu podle Šu 23 zákona o ochraně známek. Případný spor o trvání (zánik) práva, rozprodávati výrobky, jež byly oprávněným způsobem označeny chráněnou známkou, není již povahy známkové, nýbrž obecnoprávní (srov. Abel, System des Oesterreichischen Marken-

rechtes 1908, str. 149). Bylo proto zmateční stížnost z části jako neprovedenou, z části jako bezdůvodnou zavrhnouti, aniž bylo třeba zabývat se jejími ostatními vývody, jež nemají s podstatou tohoto trestního případu nic společného.

Čís. 2330.

Majitel lomu jest povinen (§ 335 tr. zák.) označiti a ohraditi místo nevybuchuvšího náboje a zameziti k němu přístup.

(Rozh. ze dne 26. března 1926, Zm I 695/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 4. srpna 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §u 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Bezdůvodnou jest výtká nejasnosti rozsudku (§ 281 čís. 5 tr. ř.), kterou spatřuje zmateční stížnost v tom, že se v něm jednak nezjišťuje a nerozebírá obsah předpisů §§ů 29 a 55 ministerského nařízení ze dne 29. května 1908, čís. 116 ř. zák., jednak se neuvádí obsah vyhlášky, která měla býti podle rozsudku vyvěšena v lomě. Uváděti v rozsudku doslov oněch předpisů (v rozsudkových důvodech jest řeč o ustanoveních §§ů 19 a 55 ministerského nařízení) nebylo zapotřebí, neboť jde o předpisy, vyhlášené uveřejněním jich v říšském zákoníku. Pokud pak jde o onu vyhlášku, nemůže býti nejmenší pochybnosti o tom, že, vzal-li nalézací soud na základě svědeckých výpovědí za zjištěno, že stěžovatel nešetřil předpisu §u 55 ministerského nařízení, jest tím mírně opomenutí, spočívající v tom, že v lomu nebyl vyvěšen, pokud se týče trvanlivým způsobem na několika vhodných a lehce přístupných místech závodu přibit krátký výtah, obsahující nejdůležitější ustanovení onoho nařízení, jakož i nařízení uvedených v jeho §u 22. Jakékoliv pochybnosti v příčině otázky, ve kterých směrech uznává rozsudek stěžovatele trestně zodpovědným, odstraňuje však již jeho výrok, podle něhož shledáno trestné jednání (opomenutí) stěžovatelovo v tom, že místo, kde byl nevystřelený náboj, neoznačil jako nebezpečné a že varovnými tabulkami nezakázal k němu přístup, po případě ono místo neohradil, že dále nevyvěsil předepsané vyhlášky a nepoučil poslěze dělníky podle předpisu. Předpisuje § 19 ministerského nařízení, že nebezpečná místa v lomech a jamách jest uzavřítí a opatřiti na vhodných místech výstražnými tabulkami, třetí odstavec §u 29, že náboje, které, jak tomu bylo v souzeném případě, selhaly, dlužno jako takové poznačiti, předpis §u 55 pak byl již ve svém doslovu uveden. Třeba jen ještě dodati, že podle druhé věty téhož předpisu má tamtéž předepsaný výtah obsahovati mimo jiné zejména též ustanovení §§ů 19 a 29 ministerského nařízení, jakož i kromě jiných ustanovení též § 109 ministerského nařízení ze dne 2. července 1877, čís. 68 ř. zák., podle jehož třetího odstavce nemá se rána, selhala-li, vyvrtávati ani utopiti, nýbrž, nemůže-li se